

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dispositio Et Perioche Historiae Evangelicae Per IIII.
Euangelistas contextæ, necnon Actuum apostoloru[m],
Epistolaru[m] quoq[ue] Pauli XIII. & Canonicaru[m] VII.**

Bullinger, Heinrich

Tigvri, 1553

VD16 B 9605

Liber V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35634

Quia aut id sine odio mundi non potest fieri, hortatur *Cap. 12.*
 hic quoque suos ad fortitudinem atque constantiam ne sibi me-
 tuant, sed intrepide agant et ueritatem libere confitean-
 tur. Impedit uero et turbat sinceram religionem affectus
 cupiditatis, et auaritia praecipue, dominus ergo multa
 adducens contra auaritiam, docet quemlibet sua esse sorte
 contentum: inculcat uigilantiam animique sobrietatem, omnibus
 quidem, sed apostolis praesertim, quibus et proposita pa-
 rabola suum rursus officium adumbrat, addens iterum quis sit
 effectus uerbi dei, et admonens ne contemnamus signa sa-
 lutis nostrae, sed recipiamus hanc animis promptissimis.

LIBER V.

PRÆCEDENTE libro differuit dominus, *Cap. 13.*
 narrante historico Luca, multa de euangelio euan-
 gelijque praeconibus. Euangelium uero Poenitentiae et Re-
 missione peccatorum ceu partibus absoluitur, sequitur
 itaque saluberrima doctrina de Poenitentia et Remissio-
 ne peccatorum. Ad poenitentiam adhortatur exemplis
 et parabola quadam arboris ficus, docens quid eueniat
 impoenitentibus, et qui sint fructus poenitentiae uerae, qui
 putres falsae: ostendit praeterea unde sit uirtus efficiendi
 fructus poenitentiae ac bona opera. Mox adhortatur
 omnes, ut conemur ingredi per uiam aeternam et difficilem.

De Poen-
 tentia &
 Remissione
 peccatorum.

E V A N G L I V M

que ducit ad uitam. De biuio enim illo celeberrimo disputat rursus, nonnihil adferens de poena impœnitentium, deq; iudiciorum dei æquitate, perditis incurabiles, quos nulla fides & diligentia potuit sanare.

Cap. 14.

Deinde eximit pietatis studiosis errores et uitia aliquot non leuia, informatq; officia pietatis. Nam eximit rursus errorem de religione sabbati. Deprimit fastu & supercilium Pharisaicū, modestam humilitatem inserit; sed & beneficentiam docet. Hinc accepta occasione ab exclamatione cuiusdam conuiuæ pronunciantis beatum esse qui comedat panem in regno dei, adhortatur omnes ad fidem, ne incredulitate indignos se præbeant regno dei: ubi etiam consilium dei de saluando mundo exponit dominus, id quod à quibusdam ait uilipendi studiorum præsentium, quibus etiam poenam denunciat. Et hæc quidem dixit de impediētib; dei uocationem: ex opposito opponit doctrinam quomodo oporteat uocationem sequi dominum, & eius uocationi obedire: hoc est, quales esse discipulos domini, & quid sibi ex euangelio polliceri oporteat.

Cap. 15.

His adnectit parabolas aliquot uenustissimas, quibus rursus declarat rationem ueræ poenitentiae, sed & rationem remissionis peccatorū in primis, gratiæ inquam, misericordiæq; dei immense, perstringens ubiq; supercilium & hypocrisim iustitiariorum.

Cap. 16.

Post ea copiose differit

differt de officijs fidelium, de charitate inquam in proximos et beneficentia, deniq; de contemptu rerum terrenarum contra auaritiã pro misericordia, deq; usu & abusu rerũ terrenarũ. Et hæc quidem omnia adumbrat, & oculis quasi contemplanda proponit in parabolis œconomi perfidi, et diuitis epulonis ac Lazari mendici.

LIBER VI.

SVNT nō pauci homines impij quibus fabulæ uia Cap. 17.
 ſdentur quæcunq; prædicantur de cœlo & inferis,
 ij deinceps nō paucos uenenatis & blasphemis linguis
 ſuis inficiūt. Dominus ergo conſequenter oſtendit quã Offendicu-
 grauis ſit coram deo offenſio. Rurſus docet condonare lum.
 delicta ſi qua in te fuerint commiſſa. Quod cum citrà
 fidei beneficium fieri non poſſit, ſalutaris protinus de
 fide doctrina ſubiungitur. Quibus mox adiungit doctri
 nam de eo ne quid nobis arrogemus, ſed omnem gloriã
 tribuamus domino: qui ſolus purgat nos, & uires ſuffi
 cit efficiendi bona opera, quo nomine magnas ipſi gra
 tias debemus. Id quod in hiſtoria decem leproſorũ mun
 datorum quaſi oculis cernendum ſubiecit.

Iam quoniam in tota hac hiſtoria frequentiſſimã
 mētio facta eſt regni dei, ſignificantius de eo diſſeritur.
 Deinde adiungitur quid paſſuri ſint qui nolunt credere
 ueniſſe regnum dei, Rurſus exponitur quæ futuræ ſint

E